

Svar:

Efter retsplejelovens § 170, stk. 1, kan læger som udgangspunkt ikke pålægges at afgive forklaring i straffesager om en patients forhold, hvis patienten ikke ønsker dette. Retten har imidlertid efter § 170, stk. 2, mulighed for at pålægge læger at afgive vidneforklaring, når forklaringen anses for at være af afgørende betydning for sagens udfald og sagens beskaffenhed og dens betydning for vedkommende part eller samfundet findes at berettige til, at forklaring afkræves.

Herudover kan spørgsmålet om, hvorvidt en tiltalt var bekendt med at være HIV-smittet, også belyses på anden måde, f.eks. gennem vidneforklaringer fra udenforstående. Endelig er det som anført under besvarelsen af spørgsmål nr. 8 (L 255 – bilag 12) ingen absolut betingelse for, at en person kan dømmes for overtrædelse af den foreslåede bestemmelse, at der er foretaget en HIV-test.

Spørgsmål nr. 16:

»Kan rådgivere, der er bekendt med klientens sygdom og bliver betroet, at den pågældende udfolder usikker sex, straffes for medvirken, og hvem vil i øvrigt kunne straffes for medvirken, og vil det ikke allerede nu kunne ødelægge rådgivningsvirksomhed, at rådgivere frygter for strafansvar efter straffelovens § 23?«

Svar:

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. 9 (L 255 – bilag 14), pkt. 3. Den blotte viden om en mulig overtrædelse af bestemmelsen medfører således ikke strafansvar.

Spørgsmål nr. 17:

»Kan læger, der sløser med blodtransfusion, anvender ubehandlet blod el.lign., straffes?«

Svar:

En læge, der med forsæt anvender blod til blodtransfusion, som den pågældende ved er inficeret med HIV-virus, kan straffes efter den foreslåede bestemmelse. Da bestemmelsen ikke kriminaliserer uagtsomhed, kan »sløseri« ikke straffes.

Spørgsmål nr. 18:

»Hvorledes stemmer det med den sædvanlige samtykkelære i strafferettens voldskapitel, at det er straffrit at udfolde usikker sex med personer, der har samtykket, og hvordan skal et sådant påstået samtykke af anklagemyndigheden kunne modbevises?«

Svar:

I almindelighed vil der ikke kunne meddeles samtykke med disculperende virkning, dvs. således at strafansvar ikke ifaldes, når der er tale om en alvorligere forbrydelse, hvor beskyttelsesinteressen ikke alene må søges for det angrebne individ. Ved lovforslaget er der imidlertid tilsigtet en indskrænkning af det strafbare område, således at et gyldigt samtykke virker disculperende. Dette er baggrunden for, at der i lovforslagets bemærkninger side 4, højre spalte, øverste afsnit, er anført, at et gyldigt samtykke fritager for strafansvar efter § 252, stk. 2.

Spørgsmål nr. 19:

»Hvis én gang usikker sex ikke er strafbart, hvor mange er så strafbart, og kan det bevises?«

Svar:

Som anført under besvarelsen af Retsudvalgets spørgsmål af 17. maj 1994 vedrørende en henvendelse fra professor Gorm Toftegaard Nielsen, vil bestemmelsen kunne anvendes ved to ubeskyttede samlejer med den samme person (eller et sådant samleje med to personer). Spørgsmålet om, hvorvidt der har været tale om flere ubeskyttede samlejer, må – som det også skete i den sag, der blev afgjort af Højesteret – belyses i overensstemmelse med de sædvanlige principper for strafferetlig efterforskning.

Spørgsmål nr. 20:

»Hvor meget regner ministeren med at skulle udbetale i offererstatning?«

Svar:

Som anført under besvarelsen af Retsudvalgets spørgsmål af 17. maj 1994 (L 255 – bilag 16) vedrørende en henvendelse fra professor Gorm Toftegaard Nielsen, pkt. 7, vil der